

„Hvordan har du det selv?“ spurgte nu Kjeld. „Har du ellers oplevet noget?“

„Nej. Har du?“

„Nej. — Havde din Mor set mig?“

„Ja, men det var alligevel godt, at du ikke gik med ind. Mor er som en kogende Gryde idag. Jeg tror, at hun og Far har noget for med os. Hendes Øjne er efter mig alle vegne. Er du begyndt at læse, Kjeld?“

„Jeg skal netop lige til det. Men det nytter vist ikke noget. Jeg er i Hovedet, ligesom jeg havde kørt paa Karussel i fjorten Dage.“

„Put det ned i Vandfadet! Det klarer Tankerne.“

„Ja, det Raad har din Bror ogsaa givet mig. Men der skal mere til —.“

„Hys! Nu kom Far hjem!“ —

Dagen efter omtalte de fleste af Byens Blade Dødsfaldet i ligegyldige Notitser. Heller ikke „Hverdagen“ ofrede Mads Vestrups Eftermæle mere end det allernødtørftigste. „Femte Juni“ bragte Meddelelsen under Overskriften „Domsbasunen død“, som om det drejede sig om en af Gadens komiske Originaler. Mange af dem, der før knap et halvt Aar siden lod sig klemme fordærvet paa „Elysiums“ smalle Trappe for at faa ham at høre, maatte nu huske sig om, før det gik op for dem, hvem han var.

Desuden havde Bladene samme Dag lange Artikler i Anledning af et andet Dødsfald, der ganske anderledes interesserede Byen og var et godt Nyhedsstof. Det var Grosserer Søholm, der paa sine Millioners seks tunge Nul-ler kørt i Triumf ind i Folkets Pantheon. „Hverdagen“